

Udenrigsministeriet
Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
29. januar 2016

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
C-165/14	Rendón Marín Sagen vedrører: Er nationale bestemmelser, hvorefter muligheden for at udstede en opholdstilladelse til en forælder til en mindreårig unionsborger, som er afhængig af denne, fordi vedkommende er tidligere straffet i det land, hvori ansøgningen indgives, udelukkes, selv om dette indebærer, at den mindreårige tvinges til at forlade Unionens område, fordi han er nødsaget til at følge med sin forælder, foreneligt med artikel 20 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, fortolket i henhold til [Domstolens] dom af 19. oktober 2004 (sag C-200/02) og af 8. marts 2011 (sag C-34/09), når en national lovgivning udelukker muligheden?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge-, Integrations-, og Boligministeriet	GA	04.02.16
C-304/14	CS Sagen vedrører: (1) Er EU-retten og særligt artikel 20 TEUF til hinder for, at en medlemsstat udviser et tredjelandets statsborger, der er forælder og hovedforsørger til et barn, der er statsborger i medlemsstaten (og følgelig en unionsborger), fra sit område til et tredjeland, når dette ville fratage barnet, der er unionsborger, den effektive nydelse af kerneindholdet i hans eller hendes rettigheder som unionsborger? (2) Såfremt svaret på spørgsmål (1) er »nej«, under hvilke omstændigheder ville en sådan udvisning da være tilladt i medfør af EU-retten? (3) Såfremt svaret på spørgsmål (1) er »nej«, i hvilken grad, om nogen, giver artikel 27 og 28 i direktiv 2004/38/EF (opholdsdirektivet) svaret på spørgsmål	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge-, Integrations-, og Boligministeriet	GA	04.02.16

	(2) ^p			
C-115/15	<p>NA</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal en tredjelandstatsborger, som er tidligere ægtefælle til en unionsborger, kunne godtgøre, at den tidligere ægtefælle udøvede sine traktatsikrede rettigheder i værtsmedlemsstaten på tidspunktet for deres skilsmisse, for at bevare sin ret til ophold i henhold til artikel 13, stk. 2, i direktiv 2004/38/EF? 2) Har en unionsborger i henhold til EU-retten ret til ophold i en værtsmedlemsstat i medfør af artikel 20 TEUF og 21 TEUF under omstændigheder, hvor den eneste stat i EU, hvor borgeren har ret til ophold, er den stat, hvor vedkommende er statsborger, men hvor en kompetent domstol har fastslået, at en udsendelse af denne borger fra værtsmedlemsstaten til den stat, hvor vedkommende er statsborger, udgør en krænkelse af dennes rettigheder i henhold til EMRK's artikel 8 eller chartrets artikel 7? 3) Hvis unionsborgeren i spørgsmål 2 ovenfor er et barn, har den forælder, der har forældremyndigheden over barnet alene, i så fald en afledt ret til ophold i værtsmedlemsstaten, hvis barnet ville være nødsaget til at følge forælderen, hvis denne blev udsendt fra værtsmedlemsstaten? 4) Har et barn ret til ophold i værtsmedlemsstaten i henhold til artikel 12 i forordning (EØF) nr. 1612/68 (nu artikel 10 i forordning (EU) nr. 492/2011), hvis den af barnets forældre, der er unionsborger, og som har været beskæftiget i værtsmedlemsstaten, ikke længere opholder sig i værtsmedlemsstaten, når barnet påbegynder uddannelse i den pågældende stat?</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge-, Integrations-, og Boligministeriet	Mundtlig forhandling	18.02.16

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessant	Processkridt	Dato
C-421/14	<p>Banco Primus</p> <p>Sagen vedrører: Det første spørgsmål: 1) Skal fjerde overgangsbestemmelse i lov nr. 1/2013 fortolkes således, at den ikke må udgøre en hindring for forbrugerbeskyttelsen? 2) Er det i henhold til direktiv 93/13, herunder navnlig direktivets artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, og med henblik på at sikre beskyttelsen af forbrugere og brugere i overensstemmelse med ækvivalensprincippet og effektivitetsprincippet muligt for en forbruger at klage over et urimeligt kontraktvilkår efter udløbet af den i national ret fastsatte frist for indgivelse af sådanne klager, således at den nationale ret skal prøve sådanne vilkår? 3) Skal den nationale ret i henhold til direktiv 93/13, herunder navnlig direktivets artikel 6,</p>	Justitsministeriet Konkurrence- og forbrugerstyrelsen	GA	02.02.16

	<p>stk. 1, og artikel 7, stk. 1, og med henblik på at sikre beskyttelsen af forbrugere og brugere i overensstemmelse med ækvivalensprincippet og effektivitetsprincippet af egen drift vurdere, om et vilkår er urimeligt, og dernæst fastlægge følgerne heraf, selv om den tidligere har truffet en modsat afgørelse eller har afvist at foretage en sådan vurdering, og der var tale om endelige afgørelser i henhold til national procesret? Det andet spørgsmål: 4) Kan forholdet mellem kvalitet og pris påvirke vurderingen af, om mindre væsentlige kontraktvilkår er urimelige? Skal der i forbindelse med en sådan indirekte kontrol af disse vilkår, tages hensyn til de prisbegrænsninger, der er fastsat i national ret? Kan bestemmelser, som abstrakt set er gyldige, miste deres gyldighed, såfremt det fastslås, at prisen for transaktionen er for høje sammenlignet med markedsprisen? Det tredje spørgsmål: 5) Er det i henhold til artikel 4 i direktiv 93/13 muligt at tage hensyn til omstændigheder, der er indtrådt efter aftalens indgåelse, såfremt en gennemgang af national ret viser, at dette er muligt? Fjerde spørgsmål: Skal LEC's artikel 693, stk. 2, (Ley de Enjuiciamiento Civil) (den civile retsplejelov), som ændret ved lov 1/2013, fortolkes således, at den ikke må udgøre en hindring for beskyttelsen af forbrugernes interesser? 7) I overensstemmelse med direktiv 93/13, herunder navnlig dets artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, og med henblik på at sikre beskyttelsen af forbrugere og brugere i overensstemmelse med ækvivalensprincippet og effektivitetsprincippet, skal en national domstol, som fastslår, at der foreligger et urimeligt kontraktvilkår om førtidig ophævelse, betragte vilkåret, som om det ikke var aftalt, og drage konsekvenserne heraf, også selv om den erhvervsdrivende har ventet i det tidsrum, der som minimum er foreskrevet i den nationale retsforordning?</p>			
C-481/14	<p>Hansson Sagen vedrører: 1) Skal der ved fastsættelsen af en »rimelig godtgørelse«, som den krænkende part i henhold til artikel 94, stk. 1, litra a), [i Rådets forordning (EF) nr. 2100/94 af 27. juli 1994 om EF-sortsbeskyttelse (herefter »forordning nr. 2100/94«)] skal betale til indehaveren af en ret til EF-sortsbeskyttelse, fordi den krænkende part foretager de i artikel 13, stk. 2, i forordning nr. 2100/94 omhandlede handlinger uden at være berettiget hertil, med udgangspunkt i den sædvanlige afgift, der på samme område opkræves for en licens på almindelige markedsvilkår for de handlinger, der er anført i artikel 13, stk. 2, i forordning nr. 2100/94, altid yderligere beregnes et bestemt »krænkelsestillæg« som et fast beløb? Fremgår dette af artikel 13, stk. 1, andet punktum, i [Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF af 29. april 2004 om håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder (herefter »direktiv 2004/48/EF«)]? På grund af spørgsmålenes størrelse, henvises der til den præjudicielle</p>	<p>Miljø- og Fødevareministeriet Patent- og Varemærkestyrelsen</p>	GA	04.02.16

	forelæggelseskendelse for at se dem i sin helhed			
C-163/15	<p>Hassan</p> <p>Sagen vedrører: 1. Er artikel 23, stk. 1, første punktum, i Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26. februar 2009 om EF-varemærker til hinder for, at en licenstagere, som ikke er registreret i EFvaremærkeregistret, kan gøre krav gældende på grund af krænkelse af et EF-varemærke? 2. Hvis det første spørgsmål besvares bekræftende: Er artikel 23, stk. 1, første punktum, i Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26. februar 2009 om EF-varemærker til hinder for en national retspraksis, ifølge hvilken licenstageren kan gøre varemærkeindehaverens krav mod krænkeren gældende på vegne af varemærkeindehaveren (»Prozessstandschaft«)?</p>	Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	04.02.16
C-336/14	<p>Ince</p> <p>Sagen vedrører: I. Vedrørende første sigtelse (januar 2012) og vedrørende anden sigtelse frem til udgangen af juni 2012: 1 a) Skal artikel 56 TEUF fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for, at de retshåndhævende myndigheder pålægger straf for formidling af sportsvæddemål – som sker uden en tysk tilladelse – til arrangører af væddemål med licens i et andet EU-land, når der gælder et krav om, at arrangøren af væddemål også skal have en tysk tilladelse, som de nationale instanser imidlertid ikke må udstede til ikke-statslige arrangører af væddemål som følge af en retlig situation (monopol på afholdelse af sportsvæddemål) som strider imod EU-retten? 1 b) Har det betydning for besvarelsen af spørgsmål 1 a), hvis de statslige instanser i en af de 15 tyske delstater, som i fællesskab har etableret og håndhæver det statslige monopol på sportsvæddemål, i forbuds- eller straffesager hævder, at det lovbestemte forbud mod at give en tilladelse til private udbydere ikke håndhæves i denne delstat i forbindelse med en eventuel ansøgning om en arrangør- eller formidlingstilladelse? 1 c) Skal de EU-retlige principper, navnlig reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, samt Domstol-ens dom i sag C-186/11 fortolkes således, at de er til hinder for et permanent forbud mod eller strafpålæggelse af grænseoverskridende formidling af sportsvæddemål, som kunne betegnes som »forebyggende«, hvis dette begrundes med, at det ikke var »åbenbart, dvs. fremgik uden videre undersøgelse« for den myndighed, der udsteder forbud, på tidspunktet for afgørelsen, at formidlingsaktiviteten opfylder alle materielle forudsætninger for tilladelsen, bortset fra forbeholdet om statsligt monopol? 2) Skal direktiv 98/34/EF fortolkes således, at det er til hinder for at pålægge straf for formidling af sportsvæddemål uden tysk tilladelse via en væddemålsautomat til en arrangør af væddemål, som har licens i et andet EU-land, hvis de statslige indgreb bygger på lovgivningen i en enkelt delstat, som ikke er notificeret til Europa-Kommissionen, og som har samme indhold som den statsaftale om hasardspil (»GlüStV«), der ikke længere</p>	Udenrigsministeriet Finansministeriet Finanstilsynet	Dom	04.02.16

	<p>er gældende? II. Vedrørende den anden sigtelse for perioden fra juli 2012 3) Skal artikel 56 TEUF, reglerne om gennemsigtighed, lighedsprincippet og EU-rettens forbud mod favorisering fortolkes således, at de er til hinder for at pålægge straf for formidling af sportsvæddemål uden tysk tilladelse til en arrangør af væddemål, som har licens i et andet EU-land, i et tilfælde, som ved statsaftalen om ændring af hasard-spilsbestemmelserne (»GlüÄndStV«), der har en planlagt løbetid på ni år, er kendetegnet ved en »forsøgsbestemmelse for sportsvæddemål«, som indeholder en teoretisk mulighed for i løbet af syv år at udstede højst 20 koncessioner også til ikke-statslige arrangører af væddemål, som indebærer legalisering for samtlige tyske delstater som en nødvendig forudsætning for en formidlingstilladelse, hvis a) proceduren med henblik på tildeling af koncessioner og retssager i denne forbindelse varetages af den myndighed, der bevilger koncessioner, i fællesskab med det advokat-kontor, som regelmæssigt har rådgivet de fleste delstater og deres lotterivirksomheder i forbindelse med monopoleet på sportsvæddemål, som var i strid med EU-retten, og repræsenteret dem ved de nationale domstole i sager mod private udbydere samt repræsenterede de statslige instanser i de præjudicielle sager Markus Stoß m.fl. [C-316/07, C- 358/07, C-359/07, C-360/07, C-409/07 og C-410/07, ECLI:EU:C:2010:504], Carmen Media Group, [C-46/08, ECLI:EU:C:2010:505] og Winner Wetten [C-409/06, ECLI:EU:C:2010:503] b) koncessionsudbuddet i EU-Tidende den 8. august 2012 ikke indeholdt nærmere oplysninger vedrørende mindstekravene til de koncepter, der skulle forelægges, indholdet af de øvrige forlangte erklæringer og dokumentationer samt om udvælgelsen af de højst 20 koncessionshavere, men disse nærmere oplysninger først blev meddelt efter udløbet af ansøgningsfristen med et såkaldt »informationsmemorandum« og adskillige andre dokumenter og kun til ansøgere, som havde kvalificeret sig til koncessionsprocedurens »anden fase« c) den myndighed, der bevilger koncessioner, otte måneder efter procedurens indledning i strid med udbuddet kun indbyder 14 koncessionsansøgere til personligt at præsentere deres social- og sikkerhedskoncepter, fordi disse havde opfyldt mindstekravene til en koncession fuldt ud, men 15 måneder efter procedurens indledning meddeler, at ikke en eneste ansøger havde dokumenteret opfyldelsen af mindstekravene i en »kontrollerbar form« d) den statsligt kontrollerede koncessionsansøger (»Ods«, Ods Deutschland Sportwetten GmbH), som er en sammenslutning af de statslige lotteriselskaber, hører til de 14 ansøgere, som blev indbudt til at præsentere deres koncepter for den myndighed, der bevilger koncessioner, men vel næppe er berettiget til at deltage i koncessionen på grund af sine organisatoriske forbindelser med</p>			
--	---	--	--	--

	<p>arrangører af sportsbegivenheder, da det i loven (§ 21, stk. 3, GlüÄndStV) forlanges, at den aktive sport og de foreninger, der organiserer den, er skarpt adskilt fra arrangering og formidling af sportsvæddemål e) tildelingen af en koncession bl.a. forudsætter dokumentation for, at »de nødvendige midler til at arrangere de påtænkte udbud af sportsvæddemål stammer fra en retmæssig kilde« f) den myndighed, der bevilger koncessioner, og hasardspilsudvalget («Glücksspielkollegium»), som består af repræsentanter for delstaterne, og som træffer afgørelse om tildelingen af koncessioner, ikke gør brug af muligheden for at tildele koncession til private arrangører af væddemål, mens statslige lotteriforetagender i op til et år efter den eventuelle koncessionstildeling kan arrangere sportsvæddemål, lotterier og andre hasardspil uden koncession og sælge og reklamere for dem via deres landsdækkende indleveringssteder</p>			
<p>Forenede sager C-34/14 og C-659/13</p>	<p>Puma Sagen vedrører: 1. Er Rådets forordning (EF) nr. 1472/2006 af 5. oktober 2006 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af visse typer af fodtøj med overdel af læder med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Vietnam og Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1294/2009 af 22. december 2009 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse typer fodtøj med overdel af læder med oprindelse i Vietnam og i Folkerepublikken Kina som udvidet til også at omfatte import af visse typer fodtøj med overdel af læder afsendt fra Macao SAR, uanset om den er angivet med oprindelse i Macao SAR eller ej, som følge af en udløbsundersøgelse i henhold til artikel 11, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 384/96 i det hele gyldige, for så vidt som de ikke blev annulleret ved EU-Domstolens dom af 2. februar 2012 og dom af 15. november 2012 i sag C-249/10 P og i sag C-247/10 P? 2. Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende, men de anførte forordninger ikke er ugyldige i det hele: a) I forhold til hvilke eksportører og producenter i Folkerepublikken Kina og Vietnam, som sagsøgeren i perioden 2006-2011 købte varer hos, er Rådets forordning (EF) nr. 1472/2006 af 5. oktober 2006 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af visse typer af fodtøj med overdel af læder med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Vietnam og Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1294/2009 af 22. december 2009 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse typer fodtøj med overdel af læder med oprindelse i Vietnam og i Folkerepublikken Kina som udvidet til også at omfatte import af visse typer fodtøj med overdel af læder afsendt fra Macao SAR, uanset om den er angivet med oprindelse i Macao SAR eller ej, som følge af en udløbsundersøgelse i henhold til artikel 11,</p>	<p>Udenrigsministeriet Kammeradvokaten Erhvervsstyrelsen</p>	<p>Dom</p>	<p>04.02.16</p>

	stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 384/96 ugyldige? b) Udgør hel eller delvis annullation af de anførte forordninger hændelige omstændigheder eller force majeure i den forstand, hvori disse udtryk er anvendt i toldkodeksens artikel 236, stk. 2, andet afsnit?			
T-686/14	Italien mod Kommissionen Påstande: I det omfang den er genstand for nærværende søgsmål annulleres Europa-Kommissionens gennemførelsesafgørelse 2014 K(2014) 4479 af 9. juli, meddelt den 10. juli 2014, om udelukkelse fra finansiering af visse udgifter afholdt af medlemsstaterne inden for rammerne af Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL), for så vidt som den har haft virkning i forhold til Italien. Den finansielle standardkorrektion vedrørende støtten til forarbejdningen af tomater for regnskabsåret 2009 på i alt 1 399 293,78 EUR annulleres. Den isolerede finansielle korrektion for uregelmæssigheden »mangel på oplysninger om iværksatte tilbagesøgningsaktiviteter« på i alt 2 362 005,73 EUR annulleres. Den isolerede finansielle korrektion for uregelmæssigheden »manglende angivelse i bilag III« på i alt 1 460 976,88 EUR annulleres.	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	04.02.16
C-300/15	Kohll et Kohll-Schlesser Er princippet om arbejdskraftens frie bevægelighed, som navnlig er fastsat i artikel 45 TEUF, til hinder for bestemmelserne i artikel 139b, stk. 1, i loi modifiée du 4 décembre 1967 concernant l'impôt sur le revenu, for så vidt som disse forbeholder indrømmelsen af det heri omhandlede skattefradrag til de personer, der er i besiddelse af et kildeskattkort?	SKAT	GA	16.02.16
C-12/15	Universal Music International Holding Sagen vedrører: 1. Skal artikel 5, nr. 3), i forordning (EF) nr. 44/2001 fortolkes således, at »det sted, hvor skadetilføjelsen er foregået« kan anses for at være det sted i en medlemsstat, hvor skaden er indtrådt, når skaden udelukkende består i et formuetab, der er en direkte følge af en ansvarspådragende handling uden for kontrakt, der er foretaget [org. s. 26] i en anden medlemsstat? 2. Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende: (a). På grundlag af hvilket kriterium eller ud fra hvilke synspunkter skal de nationale retter ved deres bedømmelse af, om de er kompetente i henhold til artikel 5, nr. 3), forordning (EF) nr. 44/2001, afgøre, om der i det foreliggende tilfælde er tale om et formuetab, der er en følge af en ansvarspådragende handling uden for kontrakt (»initialt formuetab« eller »direkte formuetab«), eller om et formuetab, der er en »følge« af en andetsteds indtrådt førsteskade henholdsvis en skade, der flyder af en andetsteds indtrådt skade (»følgeskade« eller »afledt formuetab«)? (b). På grundlag af hvilket kriterium eller ud fra hvilke synspunkter, skal en national ret ved sin bedømmelse	Justitsministeriet	GA	07.02.16

	af, om den er kompetent i henhold til artikel 5, nr. 3), i forordning (EF) nr. 44/2001, afgøre, på hvilket sted formuetabet – det være sig et direkte eller et afledt formuetab – i det foreliggende tilfælde er indtrådt eller må anses for at være indtrådt? 3. Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende, skal forordning (EF) nr. 44/2001 da fortolkes således, at en national ret, som skal afgøre, om den [org. s. 27] i det foreliggende tilfælde er kompetent i henhold til forordningen, ved sin bedømmelse er forpligtet til at gå ud fra de i denne sammenhæng relevante anbringender fra sagsøgeren, henholdsvis appellanten, eller skal den også tage hensyn til, hvad de indstævnte har anført for at bestride disse anbringender?			
C-446/14	Tyskland mod Kommissionen Påstande: Den appellerede dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 16. juli 2014 i sag T-295/12 ophæves i sin helhed. Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger. Herudover gives Forbundsrepublikken Tyskland fuldt medhold i de påstande, der blev nedlagt i første instans.	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	18.02.16
C-176/13	Bank Mellat mod Rådet for Den Europæiske Union Påstande: Dom afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 29. januar 2013 i sag T-496/10 ophæves. Domstolen træffer endelig afgørelse i sagen og forkaster det af Bank Mellat anlagte søgsmål til prøvelse af de anfægtede retsakter. Bank Mellat tilpligtes at betale de omkostninger, som Rådet har afholdt i første instans og under denne appelsag.	Udenrigsministeriet	Dom	18.02.16
C-19/15	Verband Sozialer Wettbewerb Den Europæiske Unions Domstol forelægges i henhold til artikel 267 TEUF følgende spørgsmål vedrørende fortolkningen af artikel 1, stk. 2, i Europa- Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1924/2006 af 20. december 2006 om ernærings- og sundhedsanprisninger af fødevarer: Skal artikel 1, stk. 2, i forordning nr. 1924/2006 fortolkes således, at bestemmelserne i denne forordning også gælder for ernærings- og sundhedsrelaterede oplysninger, som gives i kommercielle meddelelser i forbindelse med reklame for fødevarer, der leveres i den foreliggende form til den endelige forbruger, hvis den kommercielle meddelelse eller reklame udelukkende er henvendt til fagkredse?	Miljø- og Fødevareministeriet	GA	18.02.16
C-504/14	Europa-Kommissionen mod Den Helleniske Republik Påstande: Det fastslås, at Den Helleniske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 6, stk. 2 og 3, i Rådets direktiv 92/43/EØF (1) af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, a) idet den ikke har truffet passende foranstaltninger for at undgå forringelse af naturtyperne og levestederne for arterne samt forstyrrelser af de arter, for hvilke området er udpeget, og b) har tilladt tiltag (uden at gennemføre	Miljøstyrelsen	GA	18.02.16

	<p>en passende vurdering af dets virkninger som fastsat i artikel 6, stk. 3), der i sig selv eller i forbindelse med andre planer eller projekter kan påvirke den omhandlede lokalitet væsentligt ved at formindske eller ødelægge yngleområdet for den prioriterede art <i>Caretta caretta</i>, som befinder sig i dette område, hvilket forvolder forstyrrelser for den omhandlede art, og som endelig formindsker og ødelægger klithabitaterne 2110, 2220 og den prioriterede naturtype 2250 samme direktivs artikel 12, stk. 1, litra b) og d), idet den ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger til at indføre en streng og effektiv beskyttelsesordning for havskildpadden <i>Caretta caretta</i> (prioriteret art) i bugten Kyparissia med henblik på at undgå enhver forstyrrelse af denne art i yngleperioden og enhver aktivitet, der kan beskadige eller ødelægge dens yngleområder. Den Helleniske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>			
C-526/14	<p>Kotnik e.a.</p> <p>1) Skal bankmeddelelsen – når henses til de konkrete retsvirkninger, som den medfører – fortolkes således, at den har bindende virkning i forhold til de medlemsstater, der tilsigter at afhjælpe en alvorlig forstyrrelse af økonomien ved at yde statsstøtte til fordel for kreditinstitutter, når denne støtte er irreversibel og ikke umiddelbart kan trækkes tilbage, under hensyn til, at Den Europæiske Union i henhold til artikel 3, stk. 1, litra b), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) har enekompetence på statsstøtteområdet, og at Kommissionen i henhold til artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde har kompetence til at træffe afgørelse på statsstøtteområdet?</p>	Udenrigsministeriet	GA	18.02.16
T-328/14	<p>Jannatian mod Rådet</p> <p>Påstande: Følgende retsakter annulleres, for så vidt som de vedrører sagsøgeren: (i) Rådets afgørelse 2010/413/FUSP af 26. juli 2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af fælles holdning 2007/140/FUSP (EUT L 195, s. 39), (ii) Rådets afgørelse 2010/644/FUSP af 25. oktober 2010 om ændring af afgørelse 2010/413/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af fælles holdning 2007/140/FUSP (EUT L 281, s. 81), (iii) Rådets forordning (EU) nr. 961/2010 af 25. oktober 2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af forordning (EF) nr. 423/2007 (EUT L 281, s. 1), (iv) Rådets forordning (EU) nr. 267/2012 af 23. marts 2012 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af Rådets forordning (EU) nr. 961/2010 (EUT L 88, s. 1), (v) Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 350/2012 af 23. april 2012 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 267/2012 af 23. marts 2012 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 110, s. 17), (vi) Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 709/2012</p>	Udenrigsministeriet Erhvervsstyrelsen	Dom	18.02.16

	<p>af 2. august 2012 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 267/2012 af 23. marts 2012 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 208, s. 2), (vii) Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 945/2012 af 15. oktober 2012 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 267/2012 af 23. marts 2012 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 282, s. 16), (viii) Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1264/2012 af 21. december 2012 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 267/2012 af 23. marts 2012 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 356, s. 55), (ix) Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 522/2013 af 6. juni 2013 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 267/2012 af 23. marts 2012 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 156, s. 3), (x) Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1203/2013 af 26. november 2013 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 267/2012 af 23. marts 2012 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 316, s. 1) og (xi) Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 397/2014 af 16. april 2014 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 267/2012 af 23. marts 2012 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 356, s. 1). Rådet tilpligtes at betale en erstatning på 40 000 EUR for de tab, som sagsøgeren har lidt som følge af sin fejlagtige opførelse på listen. Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>			
--	---	--	--	--